

ПОВІДОМЛЕННЯ
про нову підозру та зміну раніше повідомленої підозри

місто Івано-Франківськ

«05» грудня 2023 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу УСБ України в Івано-Франківській області капітан юстиції Бобуляк Юрій Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023090000000042 від 31.01.2023, встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Марченко Оксану Михайлівну,
28.04.1973 року народження,
уродженку м. Київ, зареєстровану за
адресою: м. Київ, вул. Медвинська, буд. 24,
кв. 1, громадянку України,

про те, що вона підозрюється у:

- **фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб, у великому розмірі, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України;**
- **передачі матеріальних ресурсів збройним формуванням держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України.**

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Марченко О.М.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні почнатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільності влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтуються на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до

справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіма рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міждержавних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі противідповідні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, противідповідної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення терitorіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, спрямованих на порушення суверенітету і терitorіальної цілісності України та встановлення впливу й вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ на виконання спільног злочинного плану організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій на Євромайдані, вказувалося на хибність європейського вектора розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення та компонування інформації для зміни свідомості й ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України до дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикальних націоналістичних поглядів, а учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) — як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільног існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності та пропагують культ насильства й знущання над російськомовним населенням України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану було розпочато на території півострова Крим, а для ефективної реалізації плану застосовано військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств та воєнізованих формувань РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

У кінці лютого – на початку березня 2014 року перекинуті з Росії і кримських баз чорноморського флоту РФ війська без розпізнавальних знаків, скориставшись моментом зміни влади в Україні внаслідок Євромайдану, окупували Кримський півострів. Також було створено збройне формування з російських «козаків», яке називало себе «самооборона Криму».

Анексії у лютому – березні 2014 року передували організовані антиукраїнські виступи у містах Криму, блокада і захоплення стратегічних об'єктів півострова і військових частин ЗСУ підрозділами російської армії у деяких випадках під прикриттям окремих цивільних осіб і новостворених спецслужбами РФ «загонів самооборони Криму», що поклало початок окупації Криму Росією.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суворенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

20 лютого 2014 року на територію АР Крим і м. Севастополь, як складової суверенної держави Україна, окремими підрозділами ЗС РФ, з використанням військового, морського та повітряного транспорту, здійснено вторгнення з метою подальшого захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлення контролю над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень, з метою зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку визначеного Конституцією України.

Відтак всупереч міжнародному праву, на шкоду державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, з метою здійснення тимчасової окупації Автономної Республіки Крим, невстановленими досудовим розслідуванням особами з використанням збройних сил РФ, окремих громадян та представників діючої влади, 27.02.2014 було захоплено будівлі Верхової Ради Автономної Республіки Крим, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, інших органів державної влади і місцевого самоврядування, та присвоєно їх владні повноваження.

Зокрема, 27 лютого 2014 року, близько 04 год 30 х., понад 100 озброєних військовослужбовців 45-го окремого полку спецпризначення ПДВ ЗС РФ проникли до будівель Верхової Ради АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, проспект Кірова, 13, та Ради Міністрів АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Карла Маркса, 18, захопили їх та установили контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень.

Здійснивши захоплення будівель центральних органів влади АР Крим і м. Севастополя, представники командування ЗС РФ на виконання вказівок та розпоряджень представників влади РФ продовжили агресивні військові дії, визначені заздалегідь розробленим злочинним планом, з метою порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміни меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Упродовж 27-28 лютого 2014 року здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, що організовували й забезпечували безпечний рух повітряних суден.

Одночасно із блокуванням автошляхів та захопленням аеропортів і транспортних підприємств розпочато блокування та захоплення військових частин ЗС України, дислокованих на території АР Крим і м. Севастополя, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Після захоплення військових частин та виведення з ладу системи протиповітряної оборони підрозділів ЗС України, дислокованих в АР Крим і м. Севастополі, порушуючи державний повітряний простір України, на територію півострова Крим почали безперешкодно здійснювати неодноразові перельоти з території Південного військового округу РФ та посадку в районах аеродромів «Кача» і «Гвардійське» ЧФ РФ військові літаки та вертольоти з військовослужбовцями ЗС РФ на бортах.

Для забезпечення контролю над повітряним простором півострова Крим, з метою недопущення проникнення на зазначену територію військових підрозділів ЗС України і представників правоохоронних органів України для вжиття заходів щодо відсічі збройній агресії РФ, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності, військовослужбовцями ЧФ РФ у взаємодії з військовослужбовцями військових частин спеціального призначення ЗС РФ, якими здійснено вторгнення на територію півострова Крим, проведено блокування, захоплення та диверсії на військових аеродромах, розташованих на території АР Крим і м. Севастополя.

Із з 27 лютого 2014 року військовослужбовцями ЧФ РФ у взаємодії з представниками інших підрозділів ЗС РФ військових козацьких товариств РФ, на виконання розробленого злочинного плану розпочато заходи з блокування та захоплення військових частин ВМС ЗС України й ДПС України.

З метою контролю за використанням зброї та перешкоджання виконання службових обов'язків щодо здійснення охорони державного кордону України, невеликими групами військовослужбовців зі складу невстановлених підрозділів спеціального призначення ЗС РФ у кількості до 100 осіб у спеціальному екіпіруванні, озброєні автоматами, штурмовими гвинтівками, снайперськими гвинтівками та шумовими гранатами, здійснено напади та захоплення органів управління ДПС України на території АР Крим і м. Севастополя усіх рівнів – від регіонального управління до підрозділів охорони кордону.

Крім того, у період з 27 лютого до 18 березня 2014 року військовослужбовці ЗС РФ спільно з іншими особами, у тому числі з числа військових козацьких товариств РФ, вчинили захоплення і блокування будівель правоохоронних органів, органів державної влади, підприємств, установ та організацій для взяття під свій контроль місцевих засобів телерадіомовлення і комунікації та забезпечення виконання іншими співучасниками ведення агресивної війни згідно з відведеними їм ролями в реалізації спільногого умислу, спрямованого на окупацію та подальшу анексію території АР Крим там. Севастополя.

Таким чином, з 20 лютого 2014 року представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

01 березня 2014 року самопроголошений «голова Ради міністрів АР Крим» Сергій Аксёнов звернувся до президента РФ Путіна В.В. посприяти у «забезпечені миру і спокою» на території Криму. Того ж дня президент РФ направив до ради федерації пропозицію про введення російських військ у Крим. Обидві палати Державної думи 01 березня 2014 р. об 17:20 проголосували за введення російських військ на територію України, і в Крим зокрема.

Із 01.03.2014 російські війська починають масштабні силові акції, спрямовані на блокування українських військових баз на території Криму, захоплення адміністративних приміщень, контроль транспортних магістралей, аеродромів та інших стратегічно важливих об'єктів.

11 березня 2014 року Верховною Радою Автономної Республіки Крим і Севастопольською міською радою під примусом збройних формувань РФ прийнято так звану декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

16 березня 2014 року окупаційною владою АР Крим за підтримки підрозділів ЗС РФ та інших правоохоронних та збройних формувань РФ, в порушення Конституції України, проведено псевдореферендум, яким вони намагались легітимізувати захоплення іноземної території.

18 березня 2014 року президентом РФ підписано договір про прийняття Республіки Крим до складу російської федерації.

21 березня 2014 року рада федерації прийняла закон про ратифікацію договору від 18 березня 2014 року та закон про утворення нових суб'єктів федерації — республіки Крим та міста федерального значення Севастополь, закріпивши анексію цих регіонів російською федерацією.

27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії російської федерації військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти Росії» Європейський суд з прав людини констатував, що російська федерація здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

У процесі окупації на основі органів державної влади та місцевого самоврядування, а також правоохоронних органів України, на території АР Крим сформовано незаконні збройні та воєнізовані підрозділи для підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини території України, що потребувало значного фінансування.

Зважаючи, що забезпечення підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини України та утримання незаконних утворень потребувало значних матеріальних витрат, фінансування цих потреб було вирішено здійснювати у тому числі силами сформованих незаконних збройних та воєнізованих підрозділів на території АР Крим.

У травні 2014 року на території АР Крим в структурі окупаційної влади діяло незаконне збройне формування, так зване «МВД Республики Крым», зокрема його структурний підрозділ «Управление Государственной службы охраны при МВД Республики Крым».

У червні 2014 року російською федерацією створено «МВД России в Республике Крым», до складу якого увійшли збройні та воєнізовані формування, зокрема «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» МВД России в Республике Крым» та «Управление вневедомственной охраны Министерства внутренних дел по Республике Крым».

Міністерство внутрішніх справ російської федерації (далі – МВД россии) є федеральним органом виконавчої влади, який здійснює функції з реалізації державної політики і нормативно-правового регулювання у сфері внутрішніх справ, у сфері контролю за обігом наркотичних засобів, психотропних речовин та їх прекурсорів, а також в сфері міграції. На «МВД России в Республике Крым» російським законодавством покладено виконання, окрім інших, наступних функцій: розробка та вживання в межах своєї компетенції заходів щодо попередження злочинів та адміністративних правопорушень, виявлення та усунення причин та умов, що сприяють їх вчиненню; забезпечення спільно з органами виконавчої влади Республіки Крим, органами місцевого самоврядування безпеки громадян та громадського порядку у громадських місцях на території Республіки Крим; організація та здійснення, відповідно до законодавства російської федерації, оперативно-розшукової діяльності; організація та здійснення, відповідно до законодавства російської федерації, дізнання та провадження попереднього слідства у кримінальних справах; вжиття, відповідно до федерального закону, заходів, спрямованих на виявлення, попередження та припинення екстремістської діяльності; забезпечення участі підлеглих органів у заходах щодо протидії тероризму, у забезпеченні правового режиму контртерористичної операції, у захисті потенційних об'єктів терористичних посягань та місць масового перебування громадян, а також забезпечення безпеки та антитерористичної захищеності об'єктів органів внутрішніх справ; забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації, здійснення підпорядкованими органами контролю над діяльністю народних дружин; забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації, державного захисту потерпілих, свідків та інших учасників кримінального судочинства, суддів, прокурорів, слідчих, посадових осіб правоохоронних та контролюючих органів, а також інших осіб, що захищаються; забезпечення, відповідно до законодавства російської федерації виконання покладених на органи внутрішніх справ обов'язків у ході виборчих кампаній, під час підготовки та проведення референдумів; забезпечення участі у межах своєї компетенції у забезпеченні режиму військового стану та режиму надзвичайного стану у разі їх введення на території російської федерації або на території Республіки Крим, а також у проведенні заходів воєнного часу та заходів у рамках єдиної державної системи запобігання та ліквідації надзвичайних ситуацій; організація та забезпечення мобілізаційної підготовки та мобілізації в МВС у Республіці Крим, підпорядкованих органах та організаціях; забезпечення виконання заходів щодо цивільної оборони підлеглими органами та організаціями, підвищення стійкості роботи цих органів та організацій в умовах воєнного часу та у разі виникнення

надзвичайних ситуацій у мирний час; участь у межах своєї компетенції в організації територіальної оборони російської федерації.

Указом президента РФ № 157 від 05.04.2016 на базі «Внутренних войск МВД россии» створено «Федеральную службу войск национальной гвардии российской федерации» (Росгвардия), з утворенням відповідних структурних підрозділів на тимчасово окупованій території АР Крим, зокрема «Федеральное государственное казенное учреждение «Управление вневедомственной охраны войск национальной гвардии российской федерации» та «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации».

Згідно законодавства РФ війська національної гвардії РФ («Росгвардія») є державною військовою організацією, призначеною для забезпечення державної та громадської безпеки, захисту прав та свобод людини та громадянина. Основними завданнями «Росгвардії» є: участь у охороні громадського порядку, забезпечення громадської безпеки; охорона важливих державних об'єктів, спеціальних вантажів, споруд на комунікаціях відповідно до переліків, затверджених урядом російської федерації; участь у боротьбі з тероризмом та екстремізмом; участь у забезпечені режимів надзвичайного стану, воєнного стану, правового режиму контртерористичної операції; участь в територіальній обороні російської федерації; надання допомоги прикордонним органам федерації служби безпеки в охороні державного кордону російської федерації; федеральний державний контроль (нагляд) за дотриманням законодавства російської федерації в галузі обороту зброї та в галузі приватної охоронної діяльності, а також за забезпеченням безпеки об'єктів паливно-енергетичного комплексу, за діяльністю підрозділів охорони юридичних осіб з особливими статутними завданнями та підрозділів відомчої охорони; охорона особливо важливих і режимних об'єктів, об'єктів, що підлягають обов'язковій охороні військ національної гвардії, відповідно до переліку, затвердженого урядом російської федерації, охорона майна фізичних та юридичних осіб за договорами; забезпечення за рішенням президента РФ безпеки вищих посадових осіб суб'єктів російської федерації (керівників вищих виконавчих органів державної влади суб'єктів російської федерації) та інших осіб. Окрім того, інші завдання на війська національної гвардії можуть бути покладені рішеннями президента російської федерації, прийнятими відповідно до федеральних конституційних законів та федеральних законів.

Указаними незаконними збройними формуваннями, створеними російською федерацією на території тимчасово окупованої АР Крим, здійснювалося систематичне залякування цивільного населення, проводилися викрадення та незаконно позбавлялися волі патріотично налаштовані особи, які, своєю активною громадянською позицією заважали впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, здійснювалась протидія правоохоронним органам і Збройним силам України у відновленні територіальної цілісності України.

Збройними формуваннями окупаційної влади російської федерації в період з 2014 по теперішній час вчинено дії з метою насильницької зміни

конституційного ладу України та захоплення державної влади, зміни меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що призвело до загибелі людей, заподіяння тілесних ушкоджень, руйнувань та інших тяжких наслідків.

Також представниками вказаних незаконних збройних формувань всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцево самоврядування в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано було забезпечене створення окупаційних адміністрацій російської федерації, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території АР Крим та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених російською федерацією або за сприянням російської федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Громадянка України Марченко О.М., проживаючи на території України та відвідуючи в період з 2014 по 2022 роки територію тимчасово окупованої АР Крим, достовірно володіла інформацією про тимчасову окупацію її території збройними силами російської федерації та усвідомлювала, що новоутвореними незаконними органами влади та збройними формуваннями вчиняються активні дії, спрямовані на насильницьку зміну конституційного ладу України та захоплення державної влади, на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У травні 2014 року у Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб виник злочинний умисел, спрямований на фінансування дій збройних формувань окупаційної влади на території АР Крим, які протиправно порушують терitorіальну цілісність України в межах установлених кордонів, захопили державну владу на території АР Крим та забезпечують функціонування незаконних окупаційних органів АР Крим.

Марченко О.М. та невстановлені досудовим розслідуванням особи, володіючи об'єктами нерухомості на території тимчасово окупованої АР Крим, як особисто, так і через підконтрольні юридичні особи, умисно, з корисливою метою збереження права власності на вказане майно, вирішили забезпечити його охорону шляхом надання фінансових ресурсів збройним формуванням окупаційної влади російської федерації, які системно вчиняли дії, з метою повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, з метою реалізації злочинного умислу, Марченко О.М. та невстановлені досудовим розслідуванням особи, усвідомлюючи, що незаконно створені на території АР Крим збройні формування російської федерації протиправно захопили державну владу та забезпечують окупаційний режим на вказаній території, умисно, з корисливою метою, бажаючи сприяти такій

діяльності шляхом надання фінансових ресурсів, створили протиправний механізм їх фінансування шляхом передачі грошових коштів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони майна на території АР Крим, належного їм напряму та опосередковано через підконтрольні юридичні особи.

Володіючи об'єктами нерухомості на території АР Крим, Марченко О.М. 01.05.2007 уклала з УДСО при ГУ МВС України в АР Крим договір № ЯЛ03-1357А на охорону об'єкту нерухомості, розташованого в м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50. Після тимчасової окупації АР Крим громадянка України Марченко О.М., усвідомлюючи, що військові підрозділи держави-окупанта захопили частину території суверенної держави Україна, вчинили дії з метою насильницької зміни конституційного ладу, захопили державну владу та із залученням військових формувань продовжують насильницьким способом її утримувати, умисно вчиняючи дії на шкоду суверенітету та терitorіальній цілісності України заради своїх особистих матеріальних інтересів, за попередньою змовою з невстановленими досудовим розслідуванням особами, продовжила дію договору № ЯЛ03-1357А від 01.05.2007 на охорону об'єкту нерухомості в м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50 з незаконно створеним та підконтрольним окупаційній владі «УГСО при МВД Республики Крим», оформивши додаткову угоду на його оплатну охорону.

При цьому, Марченко О.М. знала та усвідомлювала, що перераховуючи кошти збройному формуванню держави-окупанта, вона тим самим здійснює фінансування дій, які сприятимуть створенню та логістичному утриманню незаконних органів влади, збройних та воєнізованих формувань на території АР Крим на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Для фінансування антидержавних дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України, Марченко О.М. вступила в злочинну змову з Палій І.В., яка постійно проживала на території АР Крим та на підставі нотаріально засвідчених довіреностей представляла її інтереси, забезпечити механізм охорони та функціонування належного їй нерухомого майна та систематичне проведення оплати військовим формуванням російської федерації, які насильницьким способом захопили державну владу.

Продовжуючи співпрацювати з збройними формуванням окупаційної влади, Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, 18.06.2014 уклала договір № 8314040004 на охорону об'єктів нерухомості, розташованих на території АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50, з «Федеральним государственным унітарним предприятием «Охрана» МВД РФ», який передбачив внесення систематичних сум грошей на рахунок указаного воєнізованого формування, чим створила протиправний механізм для фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України.

На виконання умов договору № 8314040004 від 18.06.2014 в жовтні 2014 року Марченко О.М., використовуючи вказаний протиправний механізм

фінансування дій, вчинених незаконними збройними формуваннями та спрямованих на зміну меж території і державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами з корисливою метою, перерахувала на адресу «ФГУП «Охрана» МВД России по Республике Крым» грошові кошти в сумі **150 288** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2014 рік становить **46 739,56** гривень, під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50.

У подальшому, в березні 2015 року Марченко О.М., Палій І.В. та невстановлені досудовим розслідуванням особи, на виконання спільног злочинного умислу продовжили фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на насильницьке захоплення державної влади, зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, повторно, з корисливою метою, перерахувавши на адресу «ФГУП «Охрана» МВД России по Республике Крым» грошові кошти в сумі **264 940,80** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2015 рік становить **95 378,68** грн, під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50.

Далі, Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, умисно, повторно, з корисливою метою, передали незаконному збройному формуванню «ФГУП «Охрана» МВД России по Республике Крым» під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50, в червні 2016 року грошові кошти в сумі **304 820,90** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2016 рік становить **116 746,4** грн, та в грудні 2016 року грошові кошти в сумі **304 820,90** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2016 рік становить **116 746,4** грн.

Паралельно з цим, у липні 2014 року бенефіціарний власник Товариства з обмеженою відповідальністю «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» (ЄДРПОУ 33447980), Марченко О.М. та Палій І.В., знаючи, що на окупованій території АР Крим знаходяться об'єкти нерухомості, які належать вказаному підприємству, залучили керівника ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал» та довірену особу бенефіціарного власника ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» та ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест» Шуста Дмитра Радіоновича до фінансування дій, спрямованих на шкоду територіальній цілісності та недоторканості України, шляхом фінансового забезпечення збройних формувань російської федерації на території тимчасово окупованої АР Крим.

На виконання спільног злочинного умислу Марченко О.М., Палій І.В. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб, спрямованого на фінансування

незаконних збройних формувань російської федерації на території АР Крим, які вчиняють дії щодо насильницької зміни конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, довірена особа власників ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» Шуст Д.Р. у липні 2014 року зобов'язав директора вказаного підприємства Яковлєва О.Ю. підписати договір № 8314040005 з «Федеральним государственным унитарным предприятием «Охрана» МВД РФ» на оплатну охорону «Профилактория ЗАО «ФК «Динамо-Кiev», який знаходиться за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, створивши можливість передачі фінансових ресурсів незаконним збройним формуванням російської федерації, які забезпечували окупацію АР Крим.

Усвідомлюючи, що укладення договору охорони майна з «Федеральним государственным унитарным предприятием «Охрана» МВД РФ» приведе до системного фінансування воєнізованих та збройних формувань російської федерації, які здійснюють дії, спрямовані на зміну меж території та державного кордону України, захоплення державної влади, Яковлєв О.Ю. як особа, яка наданням засобів та усуненням перешкод сприяла вчиненню злочину іншими співучасниками, підписав договір № 8314040005.

Разом з тим, на виконання злочинного умислу Марченко О.М., Палій І.В. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб, з фінансування дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України, захоплення державної влади, Яковлєв О.Ю., виконуючи вказівки Шуста Д.Р., видав від імені ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» нотаріально завірені довіреності від 26.11.2014 на ім'я Палій І.В. від 09.02.2015 та 25.02.2016 на ім'я Палій К.В., якими уповноважив їх здійснювати фінансові операції з «Федеральним государственным унитарным предприятием «Охрана» МВД РФ» на території АР Крим.

Переслідуючи мету фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, використовуючи укладений Яковлєвим О.Ю. за вказівкою Шуста Д.Р. договір № 8314040005, Марченко О.М., Палій І.В., та невстановлені досудовим розслідуванням особи, діючи за попередньою змовою між собою, за період з серпня 2014 року по березень 2016 року умисно, з корисливою метою, передали незаконному збройному формуванню «ФГУП «Охрана» МВД России по Республике Крым» під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, грошові кошти на загальну суму **11 749 506,73** російських рублів, що по середньому курсу НБУ за 2014-2016 роки становить **4 181 420,37** українських гривень, зокрема: серпень 2014 – 503 451,36 російських рублів, вересень 2014 – 563 966,88 російських рублів, жовтень 2014 – 563 966,88 російських рублів, грудень 2014 – 545 774,40 російських рублів, січень 2015 – 563 966,88 російських рублів, лютий 2015 – 621 178,51 російських рублів, березень 2015 – 621 178,51 російських рублів, квітень 2015 – 621 178,51 російських рублів, травень 2015 – 621 178,51 російських рублів, червень 2015 – 621 178,51 російських рублів, липень 2015 – 621 178,51

російських рублів, серпень 2015 – 621 178,51 російських рублів, вересень 2015 – 621 178,51 російських рублів, жовтень 2015 – 621 178,51 російських рублів, листопад 2015 – 621 178,51 російських рублів, листопад 2015 – 311 881,19 російських рублів, грудень 2015 – 621 178,51 російських рублів, січень 2016 – 621 178,51 російських рублів, лютий 2016 – 621 178,51 російських рублів, березень 2016 – 621 178,51 російських рублів.

Продовжуючи злочинну діяльність, Марченко О.М. за попередньою змовою із Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами з метою забезпечення охорони майна підконтрольних їм підприємств ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал», ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест», ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур», яке знаходилось на території тимчасово окупованої АР Крим, прийняли рішення про передачу його юридичній особі нерезиденту, зареєстрованій на території російської федерації, та продовження фінансування незаконних збройних формувань російської окупаційної влади.

З цією метою, 31.03.2015 невстановленими досудовим розслідуванням особами у м. Москва російської федерації зареєстровано юридичну особу – ООО «Таврия-Інвест».

Далі, в жовтні-листопаді 2015 року Марченко О.М., Палій І.В. за попередньою змовою із невстановленими під час досудового розслідування особами, залучивши Яковлєва О.Ю. та Шуста Д.Р., з метою здійснення подальшого фінансування дій на шкоду територіальній цілісності та суверенітету України під виглядом господарської діяльності з управління підконтрольним їй майном на території АР Крим без фактичного здійснення підприємницької діяльності з отримання прибутку, використовуючи підконтрольні юридичні особи, придбали частку в ООО «Таврия-Інвест» шляхом внесення до статутного капіталу Товариства нерухомого майна, розташованого на території АР Крим, яке перебуває у власності ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал», ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» та ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест».

У свою чергу підконтрольні Марченко О.М. та невстановленим досудовим розслідуванням особам керівники ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур», ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал» та ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест», отримавши частку в ООО «Таврия-Інвест» шляхом внесення до статутного капіталу нерухомого майна, а також оформлення відповідних установчих та реєстраційних документів вказаної юридичної особи, надали можливість для продовження здійснення вказаної протиправної діяльності.

13 січня 2016 року учасники ООО «Таврия-Інвест», у тому числі керівник ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» Яковлев О.Ю., керівник ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал» Шуст Д.Р. та керівник ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест», прийняли протокольне рішення про призначення директором указаної юридичної особи Палій І.В., яка з невстановленого досудовим розслідуванням часу, але не пізніше травня 2014 року, перебувала з Марченко О.М. та невстановленими досудовим

розслідуванням особами в злочинній змові на фінансування дій, з метою насильницької зміни конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України.

Реалізуючи спільний злочинний умисел, з метою створення можливості подальшого фінансування збройних формувань російської федерації на території тимчасово окупованого АР Крим під виглядом господарських операцій з оплати ООО «Таврія-Інвест» послуг охорони, Марченко О.М. для передачі на ці потреби власних фінансових ресурсів під виглядом надання їх в кредит оформила з ООО «Таврія-Інвест» договір № 1 «Про відкриття кредитної лінії» від 10.05.2016 та додаткову угоду № 1 від 01.06.2016 до вказаного договору.

У подальшому в період з 01.05.2016 по 01.07.2018 Марченко О.М., використовуючи договір «Про відкриття кредитної лінії», надала ООО «Таврія-Інвест» грошові кошти на суму 40 250 000, 00 російських рублів, які призначалися для фінансування дій незаконних збройних формувань під час окупації АР Крим.

При цьому, подальше погашення заборгованості ООО «Таврія-Інвест» за вказаною кредитною лінією здійснено шляхом оформлення списання боргу Марченко О.М., який нібито був нарахований за оренду нею належного їй майна за договором від 01.06.2016.

Діючи зі спільним злочинним умислом, спрямованим на фінансування діяльності збройних та воєнізованих формувань РФ, на виконання злочинного задуму Марченко О.М. та Палій І.В., невстановленою досудовим розслідуванням особою від імені генерального директора ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал» Шуста Д.Р. з його відома та згоди підписано договір оренди нерухомого майна від 13.01.2016 з генеральним директором ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В., яким передбачено передачу в оренду нежитлового приміщення «Б» за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Гаспра, Алупкинське шосе, 25, та створено умови для подальшого укладення ООО «Таврія-Інвест» договору надання послуг з оплатної охорони з незаконними збройними формуваннями російської федерації на тимчасово окупованій території АР Крим.

Так, на виконання спільного з Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинного умислу керівник ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В. оформила під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони договір від 13.01.2016 № РК-ЯР06-2165 з «Ялтинским межрайонным отделом вневедомственной охраны – филиала федерального государственного учреждения «Управление вневедомственной охраны Министерства внутренних дел по Республике Крым» з охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Гаспра, Алупкинське шосе, 25.

Використовуючи вказаний противправний механізм, керівник ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, в жовтні-листопаді 2016 року з метою вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на зміну меж території і державного кордону

України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, захоплення державної влади, перерахувала незаконному збройному формуванню «Ялтинському межрайонному отделу вневедомственої охорани – філіалу федерального государственного учреждения «Управление вневедомственной охраны Министерства внутренних дел по Республике Крым» грошові кошти в сумі **18 928,58** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2016 рік становить **7 192,86** грн під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єкта нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Гаспра, Алупкинське шосе, 25 за період з січня по жовтень 2016 року.

Окрім того, використовуючи вказаний протиправний механізм, Палій І.В., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, у період з січня по вересень 2017 року повторно перерахували від ООО «Таврия-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на загальну суму **13 745,9** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2017 рік становить **6 268,13** українських гривень, зокрема: січень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, лютий 2017 року – 1 963,7 російських рублів, березень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, травень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, червень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, липень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, серпень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, вересень 2017 року – 1 963,7 російських рублів, під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1.

01 березня 2016 року керівник ООО «Таврия-Інвест» Палій І.В на виконання спільного з Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинного умислу з фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на захоплення державної влади, зміну меж території і державного кордону України, за посебництва Яковлєва О.Ю. та Шуста Д.Р. під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, оформила з «Федеральним государственным унітарним предприятием «Охрана» МВД РФ» договір № 8314040027 оплатної охорони майна.

Використовуючи вказаний протиправний механізм, Палій І.В. за посебництва Яковлєва О.Ю. та Шуста Д.Р., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, у період з квітня по грудень 2016 року перерахували від ООО «Таврия-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охрана» МВД России по Республике Крым» грошові кошти на загальну суму **7 394 966,1** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2016 рік становить **2 832 272,02** українських гривень, зокрема: квітень 2016 року – 750762,92 російських рублів, травень 2016 року – 750762,92 російських рублів, червень 2016 року – 750762,92 російських рублів, липень 2016 року – 667 266,12 російських рублів, серпень 2016 року – 972 087,02 російських рублів, вересень 2016 року – 667 266,12

російських рублів, жовтень 2016 року – 667266,12 російських рублів, листопад 2016 року – 667 266,12 російських рублів, грудень 2016 року – 1 501 525,84 російських рублів.

Продовжуючи виконання злочинного умыслу, спрямованого на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України, Марченко О.М. 08.12.2016 уклала договір № 8314040040 платної охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50 з «Федеральним государственным унитарным предприятием «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации».

Марченко О.М., умисно, з корисливою метою, реалізуючи власний злочинний умисел, використовуючи вказаний протиправний механізм, діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, продовжила фінансування дій, спрямованих на зміну меж території і державного кордону України, перерахувавши на адресу «ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» за період з січня по лютий 2017 року грошові кошти в сумі **324 351,56** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2017 рік становить **145 958,2** грн, зокрема за січень 2017 року – на суму 162 175,78 російських рублів та за лютий 2017 року – 162 175,78 російських рублів, під виглядом оплати послуг з воєнізованої охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50.

Виконуючи спільний з Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинний умисел на фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на захоплення державної влади, зміну меж території і державного кордону України, керівник ООО «Таврия-Інвест» Палій І.В. як особа, що обіймає посаду, пов’язану із виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, 30.12.2016 під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об’єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, оформила з «Федеральним государственным унитарным предприятием «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» договір № 8314040039.

Переслідуючи мету фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, Палій І.В., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, у період з лютого по грудень 2017 року, використовуючи договір № 8314040039, перерахували від ООО «Таврия-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на загальну суму **4 513 822,14** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2017 рік становить **2 058 302,87** українських гривень, зокрема: лютий 2017 року – 752303,69 російських рублів, березень 2017 – 752303,69 російських рублів, серпень 2017 – 752303,69 російських рублів, вересень 2017 – 752303,69 російських рублів, жовтень 2017 – 752303,69 російських рублів, листопад 2017 – 752303,69 російських рублів, грудень 2017 – 752303,69 російських рублів.

Окрім того, використовуючи вказаний противправний механізм, Палій І.В., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, у період з січня 2018 по січень 2019 року повторно перерахували від ООО «Таврія-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на загальну суму **9 689 375,37** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2018 рік та січень 2019 року становить **4 208 188,29** українських гривень, зокрема: січень 2018 – 752 303,69 російських рублів, лютий 2018 – 744 516,2 російських рублів, березень 2018 – 745 082,6 російських рублів, квітень 2018 – 745 082,6 російських рублів, травень 2018 – 745 082,6 російських рублів, червень 2018 – 744 516,2 російських рублів, липень 2018 – 745 082,6 російських рублів, серпень 2018 – 745 127,88 російських рублів, вересень 2018 – 744 516,2 російських рублів, жовтень 2018 – 744 516,2 російських рублів, листопад 2018 – 744 516,2 російських рублів, грудень 2018 – 744 516,2 російських рублів, січень 2019 – 744 516,2 російських рублів.

Також керівник ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, в січні-грудні 2018 року, з метою вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, захоплення державної влади, повторно перерахувала незаконному збройному формуванню «Ялтинскому межрайонному отделу вневедомственной охраны – филиалу федерального государственного учреждения «Управление вневедомственной охраны Министерства внутренних дел по Республике Крым» грошові кошти в сумі **23 564,4** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2018 рік становить **10 274,07** українських гривень, зокрема в січні – грудні 2018 року – щомісячно по 1 963,7 російських рублів, під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єкта нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Гаспра, Алупкинське шосе, 25, за договором від 13.01.2016 № РК-ЯР06-2165.

Продовжуючи виконання спільногого з Палій І.В. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинного умислу, спрямованого на фінансування незаконних збройних формувань, які вчиняють дії з метою захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, Марченко О.М. уклала договір № 8314040058 від 28.12.2018 охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50, з «Федеральным государственным унитарным предприятием «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации».

У період з лютого по грудень 2019 року Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, на підставі договору № 8314040058 повторно перерахувала «ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на суму **1 962 210,80** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2019 рік становить **765 261,9** грн., зокрема за лютий – грудень 2019 щомісячно по 178 382,80 російських рублів під виглядом оплати послуг з

воєнізованої охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50.

Окрім того, 28.12.2018 керівник ООО «Таврия-Інвест» Палій І.В. на виконання спільногого з Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинного умислу з фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на захоплення державної влади, зміну меж території і державного кордону України, за пособництва Яковлєва О.Ю. під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, оформила з «Федеральним государственным унітарним предприятием «Охрана» МВД РФ» договір № 8314040057.

Використовуючи вказаний протиправний механізм, Палій І.В., за пособництва Яковлєва О.Ю., діючи за попередньою змовою з Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб, у період з лютого по листопад 2019 року повторно перерахували від ООО «Таврия-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на загальну суму **5 456 013,01** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2019 рік становить **2 176 949,19** українських гривень, зокрема: лютий 2019 – 779430,43 російських рублів, березень 2019 – 779430,43 російських рублів, травень 2019 – 779430,43 російських рублів, червень 2019 – 779430,43 російських рублів, липень 2019 – 779430,43 російських рублів, серпень 2019 – 779430,43 російських рублів, вересень 2019 – 779430,43 російських рублів.

Продовжуючи виконання спільногого з Палій І.В. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб злочинного умислу, спрямованого на фінансування незаконних збройних формувань, які вчиняють дії з метою захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, Марченко О.М., діючи з корисливою метою, 27.12.2019 уклала договір № 8314040069 охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50, з «Федеральним государственным унітарным предприятием «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации».

У період з лютого по травень 2020 року Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, під виглядом оплати послуг з воєнізованої охорони території за адресою: АР Крим, м. Ялта, с. Оползневе, вул. Південна, буд. 50, продовжила фінансування дій, спрямованих на зміну меж території і державного кордону України, зміну державної влади, повторно перерахувавши «ФГУП «Охрана» Росгвардии по Республике Крым» грошові кошти на суму **735 718,56** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2020 рік становить **272 215,86** грн, зокрема за лютий – травень 2020 щомісячно по 183 929,64 російських рублів.

Окрім того, Марченко О.М. та невстановлені досудовим розслідуванням особи, з метою реалізації протиправної схеми фінансування дій на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, разом керівником ООО

«Таврия-Інвест» Палій І.В. забезпечили під виглядом проведення позачергових загальних зборів учасників ООО «Таврия-Інвест» оформлення згоди від 28.12.2020 на продовження з «Філіалом федерального государственного унітарного підприємства «Охана» Росгвардії» договору про охорону об'єкта нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1, чим створили умови для подальшого фінансового забезпечення вказаної протиправної діяльності.

При цьому, Яковлев О.Ю., підписавши наданий йому «Протокол внеочередного общего собрания участников общества с ограниченной ответственностью «Таврия-Інвест» від 28.12.2020, як пособник забезпечив реалізацію злочинного умыслу Марченко О.М., Палій І.В. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та захоплення державної влади.

Вчиняючи дії, які охоплювались злочинним умислом Марченко О.М. та невстановлених досудовим розслідуванням осіб, керівник ООО «Таврия-Інвест» Палій І.В., діючи за попередньою змовою групою осіб, за посбництва Яковлєва О.Ю., у грудні 2020 року, з метою передачі фінансових ресурсів незаконному збройному формуванню під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони нерухомості, уклала договір № 8314040076 охорони об'єкта нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1 з «Федеральним государственным унітарним підприємством «Охана» Росгвардії по Республике Крым».

У період з грудня 2020 року по січень 2022 року на виконання умов договору № 8314040076 Марченко О.М. за попередньою змовою з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, за посбництва Яковлєва О.Ю., умисно, з корисливою метою, продовжили фінансування вчинення незаконними збройними формуваннями дій, спрямованих на насильницьку зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміну меж території та державного кордону України, повторно, умисно перерахувавши від ООО «Таврия-Інвест» на адресу «Філіала ФГУП «Охана» Росгвардії по Республике Крым» грошові кошти на суму **11 594 511** російських рублів, що по середньому річному курсу НБУ за 2020-2022 рік становить **4 289 696,07** грн, зокрема в грудні 2020 року – на суму 773 919,20 російських рублів, в січні 2021 року – на суму 755 878,24 російських рублів, в лютому 2021 року – січні 2022 року – щомісячно по 838 726,20 російських рублів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони об'єктів нерухомості за адресою: АР Крим, м. Ялта, смт. Сімеїз, вул. Баранова, 1.

Також у період з грудня 2020 року по грудень 2021 Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з керівником ООО «Таврия-Інвест» Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, з метою фінансування дій, спрямованих на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміну меж території та державного кордону України, умисно, перерахували на адресу «Філіала ФГКУ УВО ВНГ по Республике Крым» грошові кошти в сумі **27 491,80** російських рублів, що по

середньому курсу НБУ за 2020 та 2021 рік становить **10 171,89** грн, зокрема в грудні 2020 року – 1963,70 російських рублів, в січні 2021 року - 1963,70 російських рублів, в квітні 2021 – 3927,40 російських рублів, липні 2021 року – 7854,80 російських рублів, в серпні 2021 року - 1963,70 російських рублів, в вересні 2021 року – 3927,40 російських рублів, в листопаді 2021 року - 1963,70 російських рублів, в грудні 2021 року - 3927,40 російських рублів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони з використанням кнопки тривожної сигналізації.

24 лютого 2022 року збройні формування російської федерації шляхом збройної агресії незаконно вторглись на територію України, перетнувши лінію державного кордону України, розташовану у Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Громадянка України Марченко О.М., діючи за попередньою змовою з керівником ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, з метою фінансування дій, спрямованих на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміну меж території та державного кордону України, умисно, в період з січня 2022 року по грудень 2022 року перерахували «ФГКУ УВО ВНГ России по Республике Крым» грошові кошти в сумі **37 817,06** російських рублів, що по середньому курсу НБУ за 2022 рік становить **18 643,81** грн, зокрема з січня по червень 2022 року – щомісячно по 1963,70 російських рублів, в червні 2022 року – на суму 506,76 російських рублів, з липня по грудень 2022 року – щомісячно по 3927,40 російських рублів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони з використанням кнопки тривожної сигналізації.

Таким чином, Марченко О.М., діючи умисно, з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб з Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, використовуючи надані Яковлевим О.Ю. та Шустом Д.Р. засоби у вигляді підписаних протоколів зборів учасників ТОВ «Таврія-Інвест», договору № 8314040005 між ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» та «Федеральным государственным унітарним предприятием «Охрана» МВД РФ» та інших документів, що було пов'язано з їх

службовою діяльністю, упродовж 2014-2022 років умисно, повторно, з корисливою метою, вчинили фінансування дій з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом передачі фінансових активів підрозділам окупаційної влади на території АР Крим, зокрема її збройним формуванням, які приймають участь у здійсненні збройної агресії РФ проти України, на загальну суму **21 358 426** (двадцять один мільйон триста п'ятдесят вісім тисяч чотириста двадцять шість) грн **57** коп, що у 17217 разів перевищує неоподаткований мінімум доходів громадян та становить великий розмір.

Таким чином, Марченко О.М. підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб, у великому розмірі, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підтримкою діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками

агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- заслання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголосує державний суверенітет

України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року рф, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є сувереною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним противправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтуються на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіма рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення

протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Спітовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міждержавних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також заstrupення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, протиправної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу й вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ на виконання спільног злочинного плану організували із застосуванням засобів масової інформації

ропалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій на Євромайдані, вказувалося на хибність європейського вектора розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення та компонування інформації для зміни свідомості й ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України до дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикальних націоналістичних поглядів, а учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільногоЯ існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, ропалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності та пропагують культ насильства й знущання над російськомовним населенням України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану було розпочато на території півострова Крим, а для ефективної реалізації плану залучено військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств та воєнізованих формувань РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

У кінці лютого – на початку березня 2014 перекинуті з Росії і кримських баз чорноморського флоту РФ війська без розпізнавальних знаків, скориставшись моментом зміни влади в Україні внаслідок Євромайдану, окупували Кримський півострів. Також було створено збройне формування з російських «козаків», яке називало себе «самооборона Криму».

Анексії у лютому – березні 2014 року передували організовані антиукраїнські виступи у містах Криму, блокада і захоплення стратегічних

об'єктів півострова і військових частин ЗСУ підрозділами російської армії у деяких випадках під прикриттям окремих цивільних осіб і новостворених спецслужбами РФ «загонів самооборони Криму», що поклало початок окупації Криму Росією.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

20 лютого 2014 року на територію АР Крим і м. Севастополь, як складової суверенної держави Україна, окремими підрозділами ЗС РФ, з використанням військового, морського та повітряного транспорту, здійснено вторгнення з метою подальшого захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлення контролю над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень, з метою зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку визначеного Конституції України.

Відтак всупереч міжнародному праву, на шкоду державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, з метою здійснення тимчасової окупації Автономної Республіки Крим, невстановленими досудовим розслідуванням особами з використанням збройних сил РФ, окремих громадян та представників діючої влади, 27.02.2014 було захоплено будівлі Верхової Ради Автономної Республіки Крим, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, інших органів державної влади і місцевого самоврядування, та присвоєно їх владні повноваження.

Зокрема, 27 лютого 2014 року, близько 04 год 30 х., понад 100 озброєних військовослужбовців 45-го окремого полку спецпризначення ПДВ ЗС РФ проникли до будівель Верхової Ради АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, проспект Кірова, 13, та Ради Міністрів АР Крим за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Карла Маркса, 18, захопили їх та установили

контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень.

Здійснивши захоплення будівель центральних органів влади АР Крим і м. Севастополя, представники командування ЗС РФ на виконання вказівок та розпоряджень представників влади РФ продовжили агресивні військові дії, визначені заздалегідь розробленим злочинним планом, з метою порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміни меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Упродовж 27-28 лютого 2014 року здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, що організовували й забезпечували безпечний рух повітряних суден.

Одночасно із блокуванням автошляхів та захопленням аеропортів і транспортних підприємств розпочато блокування та захоплення військових частин ЗС України, дислокованих на території АР Крим і м. Севастополя, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Після захоплення військових частин та виведення з ладу системи протиповітряної оборони підрозділів ЗС України, дислокованих в АР Крим і м. Севастополі, порушуючи державний повітряний простір України, на територію півострова Крим почали безперешкодно здійснювати неодноразові перельоти з території Південного військового округу РФ та посадку в районах аеродромів «Кача» і «Гвардійське» ЧФ РФ військові літаки та вертоліоти з військовослужбовцями ЗС РФ на бортах.

Для забезпечення контролю над повітряним простором півострова Крим, з метою недопущення проникнення на зазначену територію військових підрозділів ЗС України і представників правоохоронних органів України для вживання заходів щодо відсічі збройній агресії РФ, оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності, військовослужбовцями ЧФ РФ у взаємодії з військовослужбовцями військових частин спеціального призначення ЗС РФ, якими здійснено вторгнення на територію півострова Крим, проведено блокування, захоплення та диверсії на військових аеродромах, розташованих на території АР Крим і м. Севастополя.

Із 27 лютого 2014 року військовослужбовцями ЧФ РФ у взаємодії з представниками інших підрозділів ЗС РФ військових козацьких товариств РФ, на виконання розробленого злочинного плану розпочато заходи з блокування та захоплення військових частин ВМС ЗС України й ДПС України.

З метою контролю за використанням зброї та перешкоджання виконання службових обов'язків щодо здійснення охорони державного кордону України, невеликими групами військовослужбовців зі складу невстановлених підрозділів спеціального призначення ЗС РФ у кількості до 100 осіб у спеціальному екіпіруванні, озброєні автоматами, штурмовими гвинтівками, снайперськими гвинтівками та шумовими гранатами, здійснено напади та захоплення органів управління ДПС України на території АР Крим і м. Севастополя усіх рівнів – від регіонального управління до підрозділів охорони кордону.

Крім того, у період з 27 лютого до 18 березня 2014 року військовослужбовці ЗС РФ спільно з іншими особами, у тому числі з числа військових козацьких товариств РФ, вчинили захоплення і блокування будівель правоохоронних органів, органів державної влади, підприємств, установ та організацій для взяття під свій контроль місцевих засобів телерадіомовлення і комунікації та забезпечення виконання іншими співучасниками ведення агресивної війни згідно з відведеними їм ролями в реалізації спільногого умислу, спрямованого на окупацію та подальшу анексію території АР Крим там. Севастополя.

Таким чином, з 20 лютого 2014 року представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

01 березня 2014 року самопроголошений «голова Ради міністрів АР Крим» Сергій Аксёнов звернувся до президента РФ Путіна В.В. посприяти у «забезпечені миру і спокою» на території Криму. Того ж дня президент РФ направив до ради федерацій пропозицію про введення російських військ у Крим. Обидві палати Державної думи 01 березня 2014 р. об 17:20 проголосували за введення російських військ на територію України, і в Крим зокрема.

Із 01.03.2014 російські війська починають масштабні силові акції, спрямовані на блокування українських військових баз на території Криму, захоплення адміністративних приміщень, контроль транспортних магістралей, аеродромів та інших стратегічно важливих об'єктів.

11 березня 2014 року Верховною Радою Автономної Республіки Крим і Севастопольською міською радою під примусом збройних формувань РФ прийнято так звану декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

16 березня 2014 року окупаційною владою АР Крим за підтримки підрозділів ЗС РФ та інших правоохоронних та збройних формувань РФ, в порушення Конституції України, проведено псевдореферендум, яким вони намагались легітимізувати захоплення іноземної території.

18 березня 2014 року президентом РФ підписано договір про прийняття Республіки Крим до складу російської федерації.

21 березня 2014 року рада федерації прийняла закон про ратифікацію договору від 18 березня 2014 року та закон про утворення нових суб'єктів федерації — Республіки Крим та міста федерального значення Севастополь, закріпивши анексію цих регіонів російською федерацією.

27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії російської федерації військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти Росії» Європейський суд з прав людини констатував, що російська федерація здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

У процесі окупації на основі органів державної влади та місцевого самоврядування, а також правоохоронних органів України, на території АР Крим сформовано незаконні збройні та воєнізовані підрозділи для підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини території України, що потребувало значного фінансування.

Зважаючи, що забезпечення підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини України та утримання незаконних утворень потребувало значних матеріальних витрат, фінансування цих потреб було вирішено здійснювати у тому числі силами сформованих незаконних збройних та воєнізованих підрозділів на території АР Крим.

У травні 2014 року на території АР Крим в структурі окупаційної влади діяло незаконне збройне формування, так зване «МВД Республики Крым».

У червні 2014 року російською федерацією створено «МВД России в Республике Крым», до складу якого увійшли збройні та воєнізовані формування, зокрема «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» МВД России в Республике Крым» та «Управление вневедомственной охраны Министерства внутренних дел по Республике Крым».

Указом президента РФ № 157 від 05.04.2016 на базі «Внутренних войск МВД России» створено «Федеральную службу войск национальной гвардии Российской Федерации» (Росгвардия), з утворенням відповідних структурних підрозділів на тимчасово окупованій території АР Крим, зокрема «Федеральное государственное казенное учреждение «Управление вневедомственной охраны войск национальной гвардии Российской Федерации» та «Федеральное государственное унитарное предприятие «Охрана» Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации».

Згідно законодавства РФ війська національної гвардії РФ («Росгвардія») є державною військовою організацією, призначеною для забезпечення державної та громадської безпеки, захисту прав та свобод людини та громадянина. Основними завданнями «Росгвардії» є: участь у охороні громадського порядку, забезпечення громадської безпеки; охорона важливих державних об'єктів, спеціальних вантажів, споруд на комунікаціях відповідно до переліків, затверджених урядом російської федерації; участь у боротьбі з тероризмом та екстремізмом; участь у забезпеченні режимів надзвичайного стану, воєнного стану, правового режиму контртерористичної операції; участь в територіальній обороні російської федерації; надання допомоги прикордонним органам федеральної служби безпеки в охороні державного кордону російської

федерації; федеральний державний контроль (нагляд) за дотриманням законодавства російської федерації в галузі обороту зброї та в галузі приватної охоронної діяльності, а також за забезпеченням безпеки об'єктів паливно-енергетичного комплексу, за діяльністю підрозділів охорони юридичних осіб з особливими статутними завданнями та підрозділів відомчої охорони; охорона особливо важливих і режимних об'єктів, об'єктів, що підлягають обов'язковій охороні військ національної гвардії, відповідно до переліку, затвердженого урядом російської федерації, охорона майна фізичних та юридичних осіб за договорами; забезпечення за рішенням президента РФ безпеки вищих посадових осіб суб'єктів російської федерації (керівників вищих виконавчих органів державної влади суб'єктів російської федерації) та інших осіб. Okрім того, інші завдання на війська національної гвардії можуть бути покладені рішеннями президента російської федерації, прийнятими відповідно до федеральних конституційних законів та федеральних законів.

Також представниками вказаних незаконних збройних формувань всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцево самоврядування в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано було забезпеченено створення окупаційних адміністрацій російської федерації, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території АР Крим та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Громадянка України Марченко О.М., проживаючи на території України та відвідуючи в період з 2014 по 2022 роки територію тимчасово окупованої АР Крим, достовірно володіла інформацією про тимчасову окупацію території збройними силами російської федерації та утворення незаконних органів влади і збройних формувань на її території.

При цьому, Марченко О.М. та невстановлені досудовим розслідуванням особи, володіючи об'єктами нерухомості на території тимчасово окупованої АР Крим, як особисто, так і через підконтрольні юридичні особи, умисно, з корисливою метою збереження права власності на вказане майно, вирішили забезпечити його охорону шляхом надання фінансових ресурсів збройним формуванням окупаційної влади російської федерації.

Для фінансування антидержавних дій, Марченко О.М. вступила в злочинну змову з Палій I.B., яка постійно проживала на території АР Крим та на підставі нотаріально засвідчених довіреностей представляла її інтереси, забезпечити механізм охорони та функціонування належного їй нерухомого майна та систематичне проведення оплати збройним формуванням російської федерації.

У невстановлений досудовим слідством час, Марченко О.М. за попередньою змовою із Палій I.B. та невстановленими досудовим розслідуванням особами з метою забезпечення охорони майна підконтрольних їм підприємств ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал», ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест», ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур», яке знаходилось на території тимчасово окупованої АР Крим, та передачі

матеріальних ресурсів, прийняли рішення про передачу вказаного майна юридичній особі нерезиденту, зареєстрованій на території російської федерації.

З цією метою, 31.03.2015 невстановленими досудовим розслідуванням особами у м. Москва російської федерації зареєстровано юридичну особу – ООО «Таврія-Інвест».

Далі, в жовтні-листопаді 2015 року Марченко О.М., Палій І.В. разом з невстановленими досудовим розслідуванням особами, використовуючи підконтрольні ТОВ «Інвестиційна компанія «Укркапітал», ТОВ «Інвестиційна компанія «Спорт-Тур» та ТОВ «Інвестиційна компанія «Терра-Інвест», придбали частку в ООО «Таврія-Інвест» шляхом внесення до статутного капіталу Товариства нерухомого майна вищевказаних юридичних осіб.

13 січня 2016 року учасники ООО «Таврія-Інвест» прийняли протокольне рішення про призначення директором указаної юридичної особи Палій І.В.

24 лютого 2022 року збройні формування російської федерації шляхом збройної агресії незаконно вторглись на територію України, перетнувши лінію державного кордону України, розташовану у Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Громадянка України Марченко О.М. після початку повномасштабного вторгнення збройних сил та воєнізованих формувань РФ на територію України за попередньою змовою з керівником ООО «Таврія-Інвест» Палій І.В. та невстановленими досудовим розслідуванням особами, з метою передачі матеріальних ресурсів незаконним збройним формуванням, створеним РФ на тимчасово окупованій території АР Крим, умисно, в період з березня 2022 року по грудень 2022 року перерахували «ФГКУ УВО ВНГ России по Республике Крым» грошові кошти в сумі **33 889,66** російських рублів, що по середньому курсу НБУ за 2022 рік становить **16 707,6** грн, зокрема з березня по червень 2022 року – щомісячно по 1963,70 російських рублів, в червні 2022 року – на суму 506,76 російських рублів, з липня по грудень 2022 року – щомісячно по 3927,40 російських рублів під виглядом господарських операцій з оплати послуг охорони з використанням кнопки тривожної сигналізації.

Таким чином, Марченко О.М. підозрюється у передачі матеріальних ресурсів збройним формуванням держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України

В сукупності Марченко О.М. підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ч. 3 ст. 110-2 та ч. 4 ст. 111-1 КК України.

**Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу
УСБ України в Івано-Франківській області
капітан юстиції**

Юрій БОБУЛЯК

ПОГОДЖЕНО
**Начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури**

Богдан БУРАК

Підозрюваній Марченко О.М. роз'яснені її права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення він підозрюються;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що

охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваний роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрювана: _____

«__» год. «__» хв. «__» 202__ року

Повідомлення про підозру вручив:

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу

УСБ України в Івано-Франківській області

капітан юстиції

Юрій БОБУЛЯК

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваної
Марченко Оксани Михайлівни, 28.04.1973 р.н.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і противправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади,

органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (зняття під варту)
 - особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибууття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
 - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
 - одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
 - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
 - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
 - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
 - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
 - на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
 - звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням

в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайній зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 20. Забезпечення права на захист

1. Підозрюваний, обвинувачений, виправданий, засуджений має право на захист, яке полягає у наданні йому можливості надати усні або письмові пояснення з приводу підозри чи обвинувачення, право збирати і подавати докази, брати особисту участь у кримінальному провадженні, користуватися правовою допомогою захисника, а також реалізовувати інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

2. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані роз'яснити підозрюваному, обвинуваченому його права та забезпечити право на кваліфіковану правову допомогу з боку обраного ним або призначеного захисника.

3. У випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, підозрюваному, обвинуваченому правова допомога надається безоплатно за рахунок держави.

4. Участь у кримінальному провадженні захисника підозрюваного, обвинуваченого, представника потерпілого, представника третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, не звужує процесуальних прав підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, третьої особи, щодо майна якого вирішується питання про арешт.

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правої допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правої допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виносиється (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 45. Захисник

1. Захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію).

2. Захисником не може бути адвокат, відомості про якого не внесено до Єдиного реєстру адвокатів України або стосовно якого у Єдиному реєстрі адвокатів України містяться відомості про зупинення або припинення права на зайняття адвокатською діяльністю.

Стаття 48. Залучення захисника

1. Захисник може у будь-який момент бути залученим підозрюваним, обвинуваченим, їх законними представниками, а також іншими особами за проханням чи згодою підозрюваного, обвинуваченого до участі у кримінальному провадженні. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані надати затриманій особі чи особі, яка тримається під вартою, допомогу у встановленні зв'язку із захисником або особами, які можуть запросити захисника, а також надати можливість використати засоби зв'язку для запрошення захисника. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані утримуватися від надання рекомендацій щодо залучення конкретного захисника.

2. Захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням у випадках та в порядку, визначених статтями 49 та 53 цього Кодексу.

Стаття 49. Залучення захисника слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням

1. Слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд зобов'язані забезпечити участь захисника у кримінальному провадженні у випадках, якщо:

1) відповідно до вимог статті 52 цього Кодексу участь захисника є обов'язковою, а підозрюваний, обвинувачений не залучив захисника;

2) підозрюваний, обвинувачений заявив клопотання про залучення захисника, але за відсутністю коштів чи з інших об'єктивних причин не може його залучити самостійно;

3) слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд вирішить, що обставини кримінального провадження вимагають участі захисника, а підозрюваний, обвинувачений не залучив його.

Захисник може бути залучений слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом в інших випадках, передбачених законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги.

2. У випадках, передбачених частиною першою цієї статті, слідчий, прокурор виносить постанову, а слідчий суддя та суд постановляє ухвалу, якою доручає відповідному органу (установі), уповноваженому законом на надання безоплатної правової допомоги, призначити адвоката для здійснення захисту за призначенням та забезпечити його прибуття у зазначені у постанові (ухвали) час і місце для участі у кримінальному провадженні.

3. Постанова (ухвала) про доручення призначити адвоката негайно направляється відповідному органу (установі), уповноваженому законом на надання безоплатної правової допомоги, і є обов'язковою для негайного виконання. Невиконання, неналежне або несвоєчасне виконання постанови (ухвали) про доручення призначити адвоката тягнуть відповіальність, встановлену законом.

Стаття 52. Обов'язкова участь захисника

1. Участь захисника є обов'язковою у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів. У цьому випадку участь захисника забезпечується з моменту набуття особою статусу підозрюваного.

2. В інших випадках обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні:

1) щодо осіб, які підозрюються або обвинувачуються у вчиненні кримінального правопорушення у віці до 18 років, - з моменту встановлення факту неповноліття або виникнення будь-яких сумнівів у тому, що особа є повнолітньою;

2) щодо осіб, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів виховного характеру, - з моменту встановлення факту неповноліття або виникнення будь-яких сумнівів у тому, що особа є повнолітньою;

3) щодо осіб, які внаслідок психічних чи фізичних вад (німі, глухі, сліпі тощо) не здатні повною мірою реалізувати свої права, - з моменту встановлення цих вад;

4) щодо осіб, які не володіють мовою, якою ведеться кримінальне провадження, - з моменту встановлення цього факту;

5) щодо осіб, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів медичного характеру або вирішується питання про їх застосування, - з моменту встановлення факту наявності в особи психічного захворювання або інших відомостей, які викликають сумнів щодо її осудності;

6) щодо реабілітації померлої особи - з моменту виникнення права на реабілітацію померлої особи;

8) щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, - з моменту прийняття відповідного процесуального рішення;

9) у разі укладення угоди між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості - з моменту ініціювання укладення такої угоди.

Стаття 53. Залучення захисника для проведення окремої процесуальної дії

1. Слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд залучають захисника для проведення окремої процесуальної дії в порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, виключно у невідкладних випадках, коли є потреба у проведенні невідкладної процесуальної дії за участю захисника, а завчасно повідомлений захисник не може прибути для участі у проведенні процесуальної дії чи забезпечити участь іншого захисника або якщо підозрюваний, обвинувачений виявив бажання, але ще не встиг залучити захисника або прибуття обраного захисника неможливе.

2. Запросити захисника до участі в окремій процесуальній дії має право і сам підозрюваний, обвинувачений. Якщо потреби у проведенні невідкладних процесуальних дій за участю захисника немає і коли неможливе прибуття захисника, обраного підозрюваним, обвинуваченим, протягом двадцяти чотирьох годин, слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право запропонувати підозрюваному, обвинуваченому залучити іншого захисника.

3. Під час проведення окремої процесуальної дії захисник має ті ж самі права й обов'язки, що й захисник, який здійснює захист протягом кримінального провадження.

4. Захисник як до процесуальної дії, так і після неї має право зустрічатися з підозрюваним, обвинуваченим для підготовки до проведення процесуальної дії або обговорення її результатів.

5. Здійснення захисту під час проведення окремої процесуальної дії не покладає на захисника обов'язку надалі здійснювати захист у всьому кримінальному провадженні або на окремій його стадії.

Стаття 54. Відмова від захисника або його заміна

1. Підозрюваний, обвинувачений має право відмовитися від захисника або замінити його.

2. Якщо підозрюваний, обвинувачений наполягає на відмові від захисника, слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд зобов'язані організувати зустріч захисника з підозрюваним, обвинуваченим. У разі якщо підозрюваний, обвинувачений особисто та безпосередньо повідомляє захиснику про небажання мати захисника, заміну захисника після конфіденційної розмови із захисником, така відмова або заміна фіксується у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання.

Не є підставою для відмови слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом в зустрічі захисника з підозрюваним, обвинуваченим наявність письмової заяви про відмову підозрюваного, обвинуваченого від захисника або письмового

клопотання про його заміну до внесення відповідної інформації до протоколу процесуальної дії або журналу судового засідання.

Відмова уповноваженою особою в зустрічі підозрюваного, обвинуваченого із захисником, стосовно якого є заява про відмову чи клопотання про заміну, до відповідної фіксації у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання тягне за собою відповіальність, встановлену законом.

3. Відмова від захисника не приймається у випадку, якщо його участь є обов'язковою. У такому випадку, якщо підозрюваний, обвинувачений відмовляється від захисника і не залучає іншого захисника, захисник повинен бути залучений у порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, для здійснення захисту за призначенням.

Пам'ятку отримала:

«__» _____ 202__ року

Марченко О.М.

Пам'ятку вручив:

Слідчий в ОВС слідчого відділу УСБ України
в Івано-Франківській області
капітан юстиції

Юрій БОБУЛЯК

